

nemførelse jeg anser for rigtig for at bringe os i den nødvendige Forbindelse med andre Lande, at det at gaa med hertil vil være et Baaud paa ærede Medlemmer i Fremtiden. — Den ærede Minister maa jeg bestemt modsige, naar han siger, at vi ere bundne, eller i alt Fald ere gaaede ind paa de 1,700,000 Kr. Ligeoverfor de 1,700,000 Kr. er vort Forbehold en saa klar og tydelig Frigjørelse, som tænkes kan. Der kan ikke være nogen tydeligere Maade for noget Parti, nogen Rigsdag, nogen Kontrahent at frigjøre sig paa, end naar man i selve Kontrakten indsætter, at man vel gaar ind paa det Punkt, men udtrykkelig forbeholder sig Ret til at gaa fra det. Det maa den ærede Minister indrømme. Naar desmod den ærede Minister vil søge at faae sin Tiltræden til Forbeholdet til at falde sammen ved de nuværende konstitutionelle Tilstande, saa lader det sig ikke gjøre. Den ærede Minister har næppe læst Forbeholdet, thi der staar ikke blot det, han sagde, det er ikke blot en almindelig Udtalelse af den almindelige Sætning, at naar Rigsdagen er enig om at sætte en bestemt Sum, bestemme Noget, bevilge Noget paa Finantsloven, saa bøde vi os. Det er meget Mere end det, det er en bestemt Udtalelse, som gaar ud fra den Opfattelse af Rigsdagens Bevillingsret, som Oppositionen den Gang havde, og som man har endnu den Dag i Dag og altid har haft her i Landet, indtil Regjeringen opfandt sin nye konstitutionelle Theori. Det maa tydelig nok fremgaa af, at her tales ikke blot om Lovgivningsmagten i Almindelighed, men selve Forbeholdet udtalte udtrykkelig, at det var gennem de aarlige Bevillinger, at det med fuld Frihed skulde afgjøres, hvilken Størrelse disse Bevillinger skulde have, og hvorledes Flaadens Udvikling skulde fremmes. Det kan ikke ret vel forstaas paa anden Maade, og jeg tør bestemt paastaa, at Ingen har forstaaet det anderledes, end at der var fuld Frihed for Folkethinget til gennem sit Votum paa Finantsloven at sætte en Stopper for eller at fremme Bevillingerne til Flaaden. Saaledes maa det forstaas efter Ordene; det vil, tror jeg, ikke blive bestridt, naar man vil gennemlæse det en Gang endnu, og saaledes er det blevet forstaaet her i Thinget. Den ærede Minister kan ikke være uvidende om, at det var Hovedbetingelsen for, at Flertallet gik med. Flertallet var aldrig gaaet med til en Lov, hvorigennem det bandt sine Hænder, bandt sig til Planer, som ene bleve lagte efter Ministeriets Skjøn. Altsaa som et Udtryk for den ærede Ministers nuværende Politik er det saa langt fra at kunne betragtes, at det tværtimod staar i bestemt Strid

dermed, og jeg antager, at den ærede Minister heller ikke egentlig har tænkt paa at ville paastaa saa meget, at det skal være et Udtryk for hans nuværende Fremfærd og for Ministeriets nuværende Maade at forhandle og regjere paa; men jeg antager, at han blot har villet sige, at vi gennem dette have villet paatage os en særlig Forpligtelse udover den almindelige grundlovmæssige Forpligtelse. Det kan jeg ikke vide Noget om, det indrømmer jeg. Jeg kan ikke ransage den ærede Ministers Hjerte, jeg kan ikke vide, hvorledes han opfattede den almindelige grundlovmæssige Forpligtelse og den særlige Forpligtelse, hvorledes han opfattede de forskellige Forpligtelser i Forhold til os Andre. Derfor er jeg nødt til at holde mig til, hvad der ligger for, og her ligger en bestemt Udtalelse, en bestemt Reservation, som gaar ud fra den Opfattelse, Folkethinget endnu har om Bevillingsmagtens Stilling o. s. v. Den udtrykker denne Opfattelse i alle sine enkelte Punkter, og til denne bestemte Reservation har den ærede Minister den Gang sluttet sig. Dette viser i alt Fald mig, at Ministeriet — det forekommer mig ganske klart — ikke dengang havde nogen Anelse om den Slags Fortolkning, som er dets nuværende Statsret, en Statsret, som det ærede Ministerium og alle Andre først for nylig have arbejdet sig op i. Den Gang kendtes den ikke, ellers kan jeg ikke tro, at den ærede Minister var gaaet ind paa den Reservation. Men det er i alt Fald sikkert, at den ærede Minister den Gang har lovet særlig paa den her omtalte Lovs Omraade at ville slutte sig til en Betragtningssmaade, der bestemt er bhgget paa Folkethingets nuværende Opfattelse af Bevillingsmagtens Myndighed og Grændser, og dette medfører, at det bliver en ganske anden Sag, naar Ministeriet sætter sig ud over disse Bevillinger, end naar det sætter sig ud over andre Bevillinger. Med Hensyn til alle andre Bevillinger kan det nemlig siges, at det har den almindelige grundlovmæssige Forpligtelse og ikke mere, men her har Regjeringen desforuden — jeg kan ikke sige gjort et særligt Tilagn, thi Ministeren har ikke udtrykkelig sagt det, men Regjeringen er gaaet ind paa en særlig Betingelse, som var stillet op fra Thingets Side. Han har med Hensyn til disse Bevillinger anerkjendt den Opfattelse, som nu gjøres gjældende fra Folkethingets Side, og saa er den ærede Minister ogsaa særlig bunden dertil paa dette Omraade. Naar Regjeringen ikke vil rette sig derefter, men nu handler sig imod det Forbehold, der paa dette Omraade er stillet og vedtaget, saa er dette for mig —